

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. De verbis Lucæ: & peperit filium suum primogenitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

in universis regnis. Nam humili hoc praeseptolo recubuit ille Dominus, cuius Salomon mediastinus & atriensis fuit famulus, etc. equorum curulum quadraginta millia praeseptia, & duodecim millia equestrum habuerit. Hic verus ille Salomon, etc. ecce plus quam Salomon hic, qui e suo isthoc folio mundum univervum docet veram sapientiam, hoc est, paupertatis & humilitatis amorem. Hoc folium hoc praeseptolo Domini, quod chorea Angelorum cingebant, longè superat illum Salomonis lectulum, quem sexaginta fortes ex fortissimis Israel ambebant. Lectulus, in quo Salomon noster accubat, mens est humana, sed munda. Hic suaviter quiescit Rex ille, cuius deliciae sunt esse cum filiis hominum. De fortissimis huius lectuli custodibus vates Hebraeus canit: Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis; in manibus portabunt te. Ut gratum hunc lectulum omni iure occuparet Puffo Coelestis, prius collocari voluit in duro lectulo praeseptis.

Has ego Domini cunas longissimè præterierim illi Salomonis ferculo de lignis Libani facta, quod columnas habuit argentæas, reclinatorum aureum, ascensum purpureum. O Domini praeseptis palea, o semeti straminis culmi & stipulae rosae & liliis omnique florum familia praestantiores! aurum obryzum & recostum ad has stipulas lutum est.

a Funebrem Regis Asa lectum aromatibus & unguentis plenum pigmentariorum arte confectum considerata, & confer eum hoc lectulo tui Domini inter factores strato.

b Otho Imperator Romualdi cellulam non tantum subire, sed etiam in Romualdi paupere rigidòque lectulo jacere voluit. Res magnè in vili lecticulà Cæsar Romanus, sed longè quàm major in praesepti Deus.

Franciscus Assisius cum super mensam legi audisset illud, Reclinavit eum in praeseptio, quia non erat ei locus in diversorio, mox mensa relicta surgens & hami confidens. Numquid ego, inquit, hominum vilissimus, peccatis plenus, inutilis servus ad mensam sessitabo, cum Dei mater in stabulo, cum mundi Dominus in praeseptio paupertatem & patientiam nos doceant? Ita abjectus in terram non sine gemitu, mendicatum panem comedit.

Eant nunc & inhierat struendis opibus vani mortales; dilateat philacteria sua & magnificient fibrias; amant primos recubitus & primas cathedras. Hoc sibi solum, recubitum hunc imum, hanc cathedram elegit Dei filius. Post certos annos in altiore quidem, sed simul humiliorè cathedrâ docturus.

CAPUT IV.

De ipso partu divino, deque Christi Domini parentibus.

DE figuris, de tempore, de loco Christi Nasciturum diximus. Ab ordine jam ducimur, ut de partu ipso & parentibus dicamus.

§. I. De verbis Luca: Et peperit filium suum primogenitum.

Obstupescendum mysterium, Virginis partum beatus Lucas memorat his unis voculis: Et peperit filium suum primogenitum. Peperit, sed modo admirabili & planè novo, & quem ipsa obtupescat Natura. Peperit ergo sine gemitu, sine dolore, qui in aliis parturientibus semper maximus, ob illam impreca-tionem divinam: Multiplicabo erimmas tuas, & coeceptus tuos; in dolore paries filios. Rectè beatissima Virgo sine dolore peperit, quia ubi voluptas, inquit Nyssenus, partum non ansecit, neque dolor subscurus est. Verum quos

Tom. II.

A in partu dolores effugit, ait Damascenus, Passionis tempore sustinuit.

Peperit Virgo divina sine ullis omnino fordibus, neque enim secundas emisit, neque sanguinem, qui eas solet sequi, effudit. Purissimus fuit hic partus, qui & tantam filii dignitatem & puritatem matris deceret. Id Gregorius Nyssenus indicans Quod ex muliere, inquit, nascitur, humilitatem redolens, quod vero ex Virgine, hominem transcendit: huius jucunda portatio, partus facilis & cum gaudio, absque corruptela Nativitas. Omnis proles matris suae ante partum oneri est, in partu dolori, post partum cura ac labori. Christus suae Matri, antequam nasceretur, magno levamento, natus, maximo gaudio; post Nativitatem, inexplicabili fuit solatio in omni labore ac dolore.

Sine fordibus, Plinius sexcentis locis secundas vocat, alii secumadas. Christus matri suae inexplicabili fuit solatio Non desit esse Virgo.

Peperit Virgo divina, nec Virgo esse deluit. Et uti Christus januis clavis ad discipulos ingressus, & obsecrato tumultu egressus est, ita & Beatissima Virgine visceribus, tamquam per hortu oclusum, prodit, clauso matris utero. Fo. tasse ab Angelis, quod supra demonstratum est, exceptus, & in matris brachia repositus. Quod D. Leo confirmans, Non hic cogitur, s. Leo ser. 2. inquit, parturientis conditio, sed nascentis arduum. Venit enim Dominus Iesus & Christus contagia nostra auferre, non peperi, nec succumbere vitis, sed mederi. Propter quod oportuit ut novo nasceretur ordine, qui novam impollute sinceritatis gratiam humanis corporibus inferebat.

Christus matri suae inexplicabili fuit solatio Non desit esse Virgo.

Hic disertissimè Gregorius, Fides, inquit, non habet meritum, cui humana ratio praesens experimentum. Haec ipsa Redemptoris nostri opera, quae ex semetipsis comprehendere nequaquam possunt, ex alia eius operatione pensanda sunt, ut rebus mirabilibus fidem praedant facta mirabiliora. Illud enim corpus Domini intravit ad discipulos januis clausis, quod videlicet ad humanos oculos per Nativitatem suam clauso exiit utero Virginis. Quid ergo mirum, si clausis januis post resurrectionem suam, in aeternum jam victurus intravit, qui moriturus veniens non aperto Virginis utero exiit? Virgo igitur ante partum, in ipso partu, & post partum permanens, quod prodigiolo triplici lilio commonstratum, in rebus gestis beati Aegidii memorat notus Divorum encomiastes. Sed ego arcanum Virginei partus reverenti potius silentio quàm dictioe nimis impari venerabor. Iacobus Sannazarius elegans Poëta, Virginis partum poemate non admodum longo, sed terfo coluit. Verum in eo elaborando ipsos viginti annos consumpsit. Quid propterea calamus de tanto mysterio dignum eloquatur impolito stylo? Ergo hic ego fileo, & ad alia transeo.

Greg. Hom. 26. in Evom.

§. II. De verbis Ioannis: Et Verbum caro factum est.

Anctus Ioannes Apostolus, inquit Augustinus, non immerito secundum intelligentiam spiritalem aquila comparatus, alius multoquè sublimius aliis tribus crexit predicatione suam, & in ejus erectione etiam corda nostra erigi voluit. Nam ceteri tres Evangelistae, cum Domino tanquam cum homine in terra ambulabant, de Divinitate eius pauca dixerunt: istum postolus autem, quasi pignerit in terrâ ambulare, sicut ipso exordio sui sermonis innotuit, crexit se, non solum super terram, & super omnem ambitum aëris & cæli, sed super omnem etiam exercitum Angelorum, omnemque constitutionem invisibilem potestatum; & pervenit ad eam, per quem facta sunt omnia, dicendo: In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil. Hinc tanta sublimitati principii etiam congrua predicavit, & de Domini Divinitate, quomodo nullus alius est locutus, hoc ructabat quod viberat.

Aug. tom. 9. tract. 36 in Ioan. initio mibi p. 113. Cur S. Ioannes Ap. postolus Aquila est comparatus.

Erat aeternum Verbum in celsissimo sinu Patris, quod humi repens homo ascendere non valebat; quid non valebat homo ascendere, incarnatum Verbum usque ad praeseptum brutarum animalium.

Aug. to. 9. tract. 1. in Ioan. initio m. p. 3. & 4.

Da 3